

Tolkningsfrågor

1. Ska artiklarna 6.1 och 7.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal⁽¹⁾ tolkas så att det, vid prövning av en näringsidkares skadeståndsanspråk enligt avtal gentemot en konsument, vilket grundar sig på att konsumenten otillbörligt har hävt avtalet, är uteslutet att tillämpa dispositiv nationell rätt redan när det i näringsidkarens allmänna affärsvillkor finns ett oskäligt villkor som ger näringsidkaren rätt att välja att, vid sidan om dispositiv nationell rätt, göra gällande schablonmässiga skadeståndsanspråk?

Om fråga 1 besvaras jakande:

2. Är en sådan tillämpning av dispositiv nationell rätt utesluten även när näringsidkaren inte grundar sitt skadeståndsanspråk gentemot konsumenten på villkoret i fråga?

Om frågorna 1 och 2 besvaras jakande:

3. Strider det mot de ovannämnda unionsbestämmelserna att, när ett villkor innehåller flera bestämmelser (exempelvis alternativa påföljder vid otillbörlig hävning av avtalet), de delar av villkoret ska fortsätta gälla i avtalsförhållandet som ändå är i överensstämmelse med den dispositiva rätten och inte ska anses som oskäliga?

⁽¹⁾ EUT L 95, 1993, s. 29.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgerichtshof (Österrike) den 11 oktober 2021 – – Funke Sp. z o.o.

(Mål C-626/21)

(2022/C 37/18)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgerichtshof

Parter i det nationella målet

Klagande: Funke Sp. z o.o.

Motpart: Landespolizeidirektion Wien

Tolkningsfrågor

Ska

- Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG av den 3 december 2001 om allmän produktsäkerhet⁽¹⁾ i dess lydelse enligt förordning (EG) nr 765/2008⁽²⁾ och förordning (EG) nr 596/2009⁽³⁾, särskilt artikel 12 i direktivet och bilaga II till detsamma,
- Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknads kontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 339/93, särskilt artiklarna 20 och 22 däri, samt
- kommissionens genomförandebeslut (EU) 2019/417 av den 8 november 2018 om fastställande av riktlinjer för förvaltningen av Europeiska unionens system för snabbt informationsutbyte (Rapex) upprättade enligt artikel 12 i direktiv 2001/95/EG om allmän produktsäkerhet och dess underrättelsesystem⁽⁴⁾ tolkas på så sätt

1. att en ekonomisk aktörs rätt att komplettera en Rapexunderrättelse följer direkt av dessa bestämmelser?
2. att Europeiska kommissionen är behörig att besluta om en sådan begäran?

eller

3. att myndigheten i respektive medlemsstat är behörig att besluta om en sådan begäran?

(Om fråga 3 besvaras jakande)

4. att det (nationella) domstolsskyddet mot ett sådant beslut är tillräckligt, om det inte beviljas varje ekonomisk aktör i fråga om den (obligatoriska) åtgärd som myndigheten har vidtagit, utan endast den ekonomiska aktör som berörs av den (obligatoriska) åtgärden?

⁽¹⁾ EGT L 11, 2002, s. 4.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknads kontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 (EUT, L 218, 2008, s. 30).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 596/2009 av den 18 juni 2009 om anpassning till rådets beslut 1999/468/EG av vissa rättsakter som omfattas av det förfarande som anges i artikel 251 i fördraget, med avseende på det föreskrivande förfarandet med kontroll – Anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll – Del fyra (EUT L 188, 2009, s. 14).

⁽⁴⁾ EUT L 73, 2019, s. 121.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland) den
15 oktober 2021 – OQ mot Land Hessen**

(Mål C-634/21)

(2022/C 37/19)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Parter i det nationella målet

Klagande: OQ

Motpart: Land Hessen

Intervenant: SCHUFA Holding AG

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 22.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ tolkas på så sätt att ett automatiserat upprättande av ett sannolikhetsvärde om den registrerades förmåga att betala tillbaka en kredit i sig utgör ett beslut som enbart grundas på automatiserad behandling, inbegripet profilering, vilket har rättsliga följder för honom eller henne eller på liknande sätt i betydande grad påverkar honom eller henne, när detta värde som fastställs med hjälp av personuppgifter avseende den registrerade överförs av den personuppgiftsansvarige till en personuppgiftsansvarig tredje man och denne grundar sitt beslut om att ingå i, kvarstå i eller avsluta ett avtalsförhållande med den registrerade på detta värde?
2. För det fall den första tolkningsfrågan ska besvaras nekande: Ska artiklarna 6.1 och 22 i förordning (EU) 2016/679 (allmän dataskyddsförordning) tolkas på så sätt att de utgör hinder för en nationell lagstiftning, enligt vilken användning av ett sannolikhetsvärde – i förevarande fall vad gäller en fysisk persons betalningsförmåga och betalningsvilja, vid inkludering av information avseende fordringar – vad gäller en fysisk persons framtida beteende, för att besluta om att ingå i, kvarstå i eller avsluta ett avtalsförhållande med denna person (credit scoring) endast är tillåten, om, vissa ytterligare villkor som närmare anges i beslutet om hänskjutande är uppfyllda?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 2016, s. 1).